

Odată pe săptămână...

MOȚI SPAKOW FACE CONFIDENTE....

Un interview cu peripeții. Vârsta boxeurilor. Dela Baciu la Chirilă. Superstiții și alte slăbiciuni. Cel mai redutabil adversar

Îl întâlnesc pe Spakow, de cel puțin o sută de ori pe zi. Parcă ne-am fiine unul după altul: pe stradă, la Royal, la cinematograful, la frizer, la

— Alo, Hotel Palace?

— Da.

— D. Spakow este acasă?

— A ieșit acum câteva minute.

— L-am căutat din nou: pe stradă,

la Royal, la cinematograful, la frizer,

la restaurant... Pretutindeni însă, a-

ceas răspuns repetat ca o obsesie.

— A plecat acum câteva minute.

Dispersam.

(Și odată cu mine și secretarul de

redacție care începuse să tremure,

gândindu-se la o pagină întreagă,

rămăsă fără interview).

Vineri seara eram hotărât:

— Dacă nu-l întâlnesc, fac singur

un interview. Cine nu cunoaște că-

teva detalii din viața lui Moți Moți,

Marcu, bunica, ceva matchuri, și

gata!.

Și împăcat cu ideea aceasta (și cu

secretarul de redacție pe care-l lini-

știsem cu un decisiv: «Lasă d-le că

nu te las eu!...»), m-am dus la cine-

matograful.

In hall la Vox, Spakow. L-am des-

coperit abia ivindu-se din spatele so-

ției sale — Pat și Patachon — fugind

cu pași mici de Patachon să prin-

da actul întâi, L-am oprit, zgâlțâin-

du-l:

— Unde-ai fost d-le?

— Nicăieri!

— Și unde te duci?

— La cinematograful...

— Nu te duci!

A zgâit doi ochi rotunzi, minera-

lizati, încrețindu-și în frunte o ne-

dumerire clară:

— Dece să nu mă duc? Nu e higie-

nic?

Și a prins să râdă, cu râsul său

mare, în hohote progresive. Imi ve-

nea să-i trag două palme. Cu Spa-

kow însă, nervii nu sunt totemul pri-

denții. Am renunțat deci, zguduindu-l

din nou:

— Trebuie să mergi cu mine!

De astă dată, s'a mirat d-na Spa-

kow:

— Dar eu ce fac?

Nu puteam s'o lăsam singură. In-

terviewul trebuia luat. Timp n'aveam

de pierdut... Mi-am frământat deci

și eu în ochi o inevitabilă nehotă-

rare și am găsit apoi soluția:

— Mergem tot la Maxim!

Spakow a rezistat.

— Și cu biletele ce faci? Voiam să

văd filmul...

Am improvizat însă un argument

hotărât:

— Filmul ăsta? E o tâmpenie. O

peltea sentimentală!

— Sentimental? S'au strâmbat în

cor «soții Spakow» (căsătorii de 3

ani) și au renunțat conjugal:

— Hai mai bine la Maxim!.

LA MAXIM

In «boata» lui Iorgulescu: un pă-

trat de parchet alb, de ceas, flancat

de mese pe care lumina cade roșie și

zgârcită, este arhiplin.

Am capturat totuși o masă. O mă-

sută înghețată într-o firidă, sub

loji.

Pe parchet, o dansatoare își fră-

mântă formele albe într-un fel de

dans negru, cu înclăiești de toate cu-

lorile.

— Aici mi-am început cariera!

— Ce dansatoare?

Doamna Spakow râde:

— Ca dansatoare!

Pe fruntea lui Moți, nervii au cu-

tat câteva zbăciruri paralele. D-na

Spakow și-a lungit ochii, sub puful

genelor...

Și armistițiul a fost încheiat cu

un tanguin în care Moți a dovedit

o totală aversiune pentru coreo-

grafie.

O ultimă procedură. In fața no-

stră, chelnerul și-a fixat fracul în

Seara, s'a investit singur mana-

ger și m'a bătut pe umăr:

— Te fac boxeur!

— Ce ești nebun?

Se făcea însă de orice, în afară

de antrenament.

„Și după câteva săptămâni, am e-

vadat, cu intenția de a-mi refu-

ca și pe cei aduși acolo de nădejdea

înfrângerii sale...

O recapitulare a acestor meciuri

ar putea aduce nimic nou, pentru

nimeni.

I-am parcurs deaceia, în ultimele

întrebări, detaliile firei sale.

Moți e superstițios.

— Nu mă duc la Arenă, nu-a spus

el, decât pe același drum. Niciodată

pe altul. Și nu intru în Arenă decât

pe din dos.

M'am mirat:

— Și de când a fost îngrădită in-

trarea aceasta pe unde intri?

— Săr peste gard.

D. Coco Sufrin, care-l cunoaște ca

nimeni altul, ne-a divulgat alte su-

perstiții:

— Fuge de popii cu barbă roșie,

Adună numerele dela automobil, și

dacă dau 13, nu se sue, în aceste au-

tomobile. Dacă dau «abataj», e si-

gur de victorie. Nu permite să-l

adversarul colui rîngulu în care

au stat cei mai mulți învingători ai

serii...

Și crede că singura armă împotri-

va ghinionului este «bunica» sa.

REGELE MANCĂCIOȘILOR

Nu există om mai lăcom decât

Spakow. Deaceia se și îngrașe.

— E regele mândocioșilor! mi-a

spus d. Susrin.

Și mi-a dat următorul exemplu, ti-

pica.

— Am mâncat ieri împreună, la

lancu, A cerut o supă și o găină ra-

sol, Cu mâna dreaptă mănca supă,

iar din stânga, concomitent, îmbu-

ca din rasol. Ochii îi jucau în or-

bite, reperând peninsul mesei ce

măndăc celalți. Și uneori se repe-

zea și'n farfurile noastre.

Este extrem de irascibil. Se cal-

mează însă imediat și regretă...

Zilele trecute se antrenau la YMCA.

In absența lui Marcu, l-a secundat

cel mai bun prieten al său.

La un moment dat însă, l-a soos

prea încoet guma protecția.

Moți s'a infuriat. S'a congestionat

și... l-a cărpit.

In același moment însă, a împie-

trit. Și-a dat seama ce-a făcut, și-a

acoperit fața cu mâinile și a început

să plângă...

A întrerupt antrenamentul și a

plecat, înădușându-se după prietenul

sau rugându-l:

— Iartă-mă!.

Este foarte copilăros.

Acum câteva timp imi împărțisea

tratativele pe care le duce cu un na-

gager argentinian pentru câteva me-

churi la Buenos Aires. Se bucura ca

un copil, frecându-și mâinile:

— Chestia asta cu Argentina este

cea mai mare afacere!

— Dece?

— Fiindcă la întoarcere, trec prin

Mexico și viu în București îmbrăcat

mexican!.

Asta îl interesa mai mult...

Este.

Dați ce nu se poate spune despre

Spakow? Despre campionul acesta

incomparabil, cu bucurii de copil,

cu mușchi de uriaș și inimă bună?

„Spre dimineață, între ultimele

două etape de șampanie, i-am smuls

ultimele două declarații:

Cu soția la iarbă verde...

— Care a fost cel mai greu meci

al tău?

— Meciul cu Hatron, dela Amiens

și acela dela Roubaix, cu West Moet.

— Dar cel mai redutabil adver-

sar?

Novice

Moți se gândește. Zăbăste apoi,

și trăgându-se la o distanță con-

venabilă, râde cu hohote:

— Nevastă-me!

GEORGE FULGA

Convocări

Cercul athletic «VOEVODUL MIHAI»

convoacă Duminecă, 30 Septembrie,

la ora 9 jum. dimineața pe terenul

din soseaua Olteniței, în vederea ma-

chului amical cu «Avântul Sportiv»,

următorii jucători:

Oscar, Petre Popescu, Rădulescu,

Ploae I, Sărbu, Iordache Florea, Gogu

Marin, Iamandi, Fane Constantinescu,

Vlădescu, Bădulescu, Pișta, Vărgolici,

Ioanescu Ioan, Popian Gică Rădu-

lescu, Nisipescu, Rogea, și la aceiași

ora, pentru meciul cu o altă echipă,

următorii:

Tioreanu, Casagrande, Băcur, Ju-

gariu, Traian Constantinescu, Ploae II,

Stancu Ion, D. Niculescu, Ilie Rădu-

lescu, Davidescu, Cristescu, G. Pe-

trescu, Ionescu Marin.

Sunt rugați să aducă și echipa-

mentul pe care-l au la ei.

GLORIA, convoacă pe terenul Uni-

rea, azi 30 Septembrie a. c., în ve-

derea meciului oficial cu Vulturul

Alb, următorii jucători:

La ora 14: echipa de rezervă.

La ora 15: Heschia, Costel, Me-

noti, Nișu II, Colocaru, Păun, Eugen,

Mitran, Carol, Sunaș, Stepleanu, Titu,

Gică și Bony cu echipamentul.

VULTURUL ALB, convoacă pentru

Duminecă 30 Septembrie, ora 15 pre-

cis pe terenul «Unirea», următorii ju-

cători, în vederea meciului oficial

cu «Gloria»:

Jean Muscan, Wladimir I., Popescu

Anton, Constantinescu V., Gicuță Pe-

trescu, Eșeanu Vasiliță, Tărlăa Flo-

ricei, Miculică Stănculescu, Mi-

Grigore, Ionel Gărboveanu, P.

Iordan, Petrișor Muscan și Dumitrescu

Rumba.

Dela Districtul București

Districtul București, aduce la cu-

noștiții pe această cale grupărilor

ce urmas să dispute joc de campio-

nat pe terenul Turda Duminecă 30

Septembrie 1934, următoarele:

Având în vedere că la acea dată

terenul Turda nu este practicabil,

jocul dintre Vulturul Alb I și Glo-

ria I-a, se fixează pe terenul Unirea

la orele 16, iar jocul de rezervă al

susnumitelor grupări se amână la

săptămâna următoare.

Jocul dintre grupările Miciornita

și Monitorul Oficial se fixează pe

terenul S. T. B. la orele 10 a. m.

Grupările mai sus citate, precum

și d-nii arbitri delegați cu conduc-

erea acestor jocuri, sunt rugați a lua

act de prezentul comunicat și în con-